

Ve sbírkách pražské Národní knihovny se nachází nejméně dvanáct frankoflámských knih hodiněk vzniklých během druhé poloviny 15. století. Tři z nich byly vytvořeny iluminátorskými dílnami v Paříži, které na sebe časově i stylově navazují. Produkce knih hodiněk se v uvedeném období soustředila především v Paříži, potažmo v Ile-de-France a v oblasti tehdejšího Burgundska. Odsud byl tento žádaný artikl exportován do ostatních evropských oblastí.

Na přelomu 19. a 20. století shromáždil Paul Durrieu poměrně rozsáhlou skupinu rukopisů, které připsal Jacques de Besançon podle kolofony v pařížském misálu (Bibliothque Mazarine, Ms. 461). Když později Thuasne publikoval Gauguinův dopis adresovaný Charles de Gaucourt, v němž se hovoří o vynikajícím malíři Františkovi „egregius pictor Franciscus“, byl domnělý původce této rozsáhlé skupiny rukopisů překřtěn na Maître François. Ve 30. letech 20. století se skupinou rukopisů začala zabývat Eleanor P. Spencer a odlišila tři návazné dílny profesionálních iluminátorů činné v Paříži 2. poloviny 15. století, které vyrůstají z podhoubí tradiční iluminace Bedfordova Mistra, do níž vnesl Maître de Dunois flámské vlivy. Východisky i stylem jsou si velmi blízké. Postupně tak byli rozlišeni Mistr Jeana Rolina II., Maître François a konečně jeho Hlavní spolupracovník neboli Maître de Jacques de Besançon. Práce Spencer byla podrobena kritice následujících generací badatelů; Peter Rolf Monks se zabýval Mistrem Jeana Rolina II., australská badatelka Margaret Manion se soustředila na Maître François, jehož patrně nejvýznamnější dílo, Hodinky Wharncliffe, je uloženo ve Viktoriině Národní galerii v Melbourne a Nicole Reynaud dala jméno tzv. Hlavnímu spolupracovníku Mistra Francois a to Maître de Jacques de Besançon. Dílna Mistra Jeana Rolina II. vychází z pařížské tradice snoubící se s novými výtvarnými podněty první poloviny 15. století.